

МИХАИЛ БУЛГАКОВ

ДИНАМИТ!!!

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

*Тази пролет ни пратиха динамит за
разбиване на ледени блокове. Останаха 18 фунта
и сега нашият участък направо не знае какво да
го прави. Страхуваме се да не избухне, а няма на
кого да го дадем. Страшна беля си взехме с тоя
динамит!*

Рабкор

На всички видни места в управлението на жп участъка висяха
официални забрани:

Пушенето най–строга забранено!
Не говорете високо!
Не трополете с ботушите!

Освен това на външната врата на железничарското общежитие
висеше обява с не толкова официален характер:

Ако вашите деца не спрат да препускат,
ще им откъсна ушите из корен! Иванов седми.

На релсите, след семафора, бяха окачени червени сигнали и
надписи:

Не свири!
Скорост шест версти в нас!

Влаковете влизаха крадешком в гарата с тихо съскане на
спирачките, а в кухните на вагон–ресторантите гасяха огъня. Охраната

минаваше през влака и предупреждаваше:

— Граждани, милички, угасете си цигарките. На тая гара държат динамит.

* * *

— Ще ти дам аз едно кашляне — (шепнешком), — ще видиш ти едно кашляне.

— Много съм настинал, Сидор Иванович.

— Ще видиш ти една настинка. Боботи като в бъчва! Ти ще се накашляш, а мен цялата гара ще ми хвъркне във въздуха.

— Голяма беля е тоя динамит, Сидор Иванич.

— А ти недей да тропаш с ботушите и белята няма да стане.

* * *

— Вие къде го държите, Сидор Иванич? — попита един току-що пристигнал.

— Вкъщи, в гостната. Увихме го в мокра кърпа и под канапетото.

— Все едно че е тютюн?

— Хубав тютюн, няма що. Кучешка каторга е това, а не живот. Наложил се да пратя дечицата при леля. Те, ангелчетата, се зарадваха. Заподскачаха: „Татко донесе динамит, татко донесе динамит...“ Напердаших ги, дяволите недни, и ги пратих да погостуват.

— Тъй де, колко му е да стане беля!

— Там е работата я. Наложил се дежурства да даваме. Денем жената го пази с винтовка, вечер — готвачката, нощем — аз.

— Да бяхте го изпратили нанякъде.

— Опитал. Лично го опаковах. Запечатах го. Нося го на гарата в багажното отделение. А кантарджията ме пита: „Сидор Иванович, какво носите в пакета?“ Отговарям му: „Ами нищо работа — рекох, — не обръщай внимание, това са осемнайсет фунта динамит. Изпращам ги в Омск“. А той, представяте ли си, заряза багажното, прехвърли се през прозореца и избяга. Дим да го няма.

— Ама че история!

— Мъка! Опитвах се на друга жп линия да го подаря. Написах им бележка. Така и така, значи: *Изпращам ви, скъпи съседе от Самаро–Златоустовския жп участък, подарък, 18 фунта динамит. Ползвайте си го както обичате. Обичащ те, Омски жп участък.*

— Ами те?

Сидор Иванич порови в джоба си и извади телеграма:

Адрес 105. Бе я вървете по дяволите. Точка.

Сидор Иванич наведе унило глава и въздъхна.

— Сидор Иванич, знаете ли какво — посъветва го пристигналият, — защо не се опитате да го подарите на Червената армия?

Сидор Иванич живна:

— Виж, това е идея. Как не се сетих.

Вечерта в службата съчиниха послание със следното съдържание:

Дълбокоуважаеми др. Фрунзе, като израз на любов към Червената армия, изпращаме 18 фунта динамит. С уважение, Омски участък на жп линията.

Имаше и послепис:

Молим само да пратите ваш човек, опитен военен, да го вземе, понеже от нашите хора никой не ще да го откара.

Отговор от другаря Фрунзе още няма.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.